

Miquel Martí i Pol

SET POEMES D'ANDORRA

LLACS DE TRISTAINA

Llacs de Tristaina,
llunyans,
la neu me'n separa.
Me'n vaig, però m'enduc tota
la remor de l'aigua,
i el blau enlluernador
d'un cel de miratge.
Llacs de Tristaina,
llunyans,
melangia clara.

ARCALÍS

Tot l'univers dins els ulls d'una dona,
i el cos manyac i exigent que es lliurava.

Tot l'univers: gris de pissarra, verd
d'herba i d'avets, i blanc de neu i d'aigua.

Festa de sol, pell encesa i silenci.

Tot l'univers, i els llavis delerosos.

Mirall de vent sense cap límit d'ombra.

Maig encalmat, majestuós, solemne.

Tot l'univers dins els ulls d'una dona.

PAL

Com si de sobte el temps alentís el seu curs,
ara la pedra estableix una nova
cadència dels mots.

Perdura en el silenci
aquell so greu de plenitud,
de vida compassada només amb el vaivé
de sols i de pluges.

Onsevulla que els anys
em portin, acompanya'm,
record d'aquest instant, i fes-me fort.

COLL DE LA BOTELLA

La immensitat com un estar en les coses
que no demana cap contrapartida.
Potser des d'ara comptar els anys serà
pensar la fondalada i les muntanyes
amb un vent discretíssim que esbaldia
migranyes i temors, i feia encara
més intens i més pròxim el silenci.

ARINSAL

Els records no són mai un mirall net,
sentiments i memòria l'enlloren
i el temps, astut, hi qualla les imatges.
Recordo l'Arinsal que vaig conèixer
fa vint anys: quatre cases mal comptades,
i el preservo dins meu, no per tornar-hi,
tossut i engelosit, com en un somni,
sinó perquè em ressoni en les paraules
que escric per l'Arinsal que he retrobat.
Així l'amor és de debò creixença.

VALL D'INCLES

Si pogués, passejaria lentament
per la vall d'Incles, i de tant en tant
m'asseuria en un marge i deixaria
que la remor de l'aigua i la del vent
em penetressin fins a sadollar-me.

Més tard, desfent camí, colliria grandalles,
i sortiria de la vall com qui
surt d'un indret sagrat i porta als ulls
la lluiïssor de la pau recobrada.

MORE

In memoriam Marià Vancells

Matí de llum
que no vas veure;
delit de l'arbre
que ja no senties.

(Escolto encara l'esgarrifor
del colpeig uniforme:
l'aire s'enduaia l'amor,
el teu, per les roses).

No vam dir cap poema
per tal de recordar-te;
ni gosàvem fumar:
la figura absent
segava qualsevol acte.

No m'ho crec ni ara:
conservo telèfons,
coses per mostrar-te

i em trobo portes tancades.
No s'obre cap finestra:
la manca de ressò, fa basarda.